

HØJESTERETS DOM

afsagt tirsdag den 20. november 2018

Sag 81/2018

(1. afdeling)

Anklagemyndigheden

mod

T

(advokat Michael Juul Eriksen, beskikket)

I tidligere instanser er afsagt dom af Københavns Byret den 9. oktober 2017 og af Østre Landsrets 20. afdeling den 5. marts 2018.

I pådømmelsen har deltaget syv dommere: Jon Stokholm, Vibeke Rønne, Jens Peter Christensen, Hanne Schmidt, Lars Hjortnæs, Jan Schans Christensen og Lars Apostoli.

Påstande

Dommen er anket af anklagemyndigheden med påstand om skærpelse af straffen og om, at T udvises ubetinget med indrejseforbud i 6 år, subsidiært betinget.

T har påstået formildelse af straffen og stadfæstelse af dommens bestemmelse om betinget udvisning.

Anbringender

Anklagemyndigheden har til støtte for påstanden om skærpelse af fængselsstraffen anført navnlig, at T fremsatte voldstruslerne mod en bestemt politiassistent i sin egenskab af leder af bandegrupperingen Loyal to Familia (LTF), idet han bl.a. opfordrede bandemedlemmerne til at huske politiassistentens ansigt, hvorved den pågældende blev særligt udsat. Truslerne blev således fremsat på vegne af hele LTF, hvis medlemmer er kendt for at være involveret i

alvorlig personfarlig kriminalitet. Straffen bør derfor udmåles i niveauet omkring 3 måneders fængsel.

Til støtte for påstanden om ubetinget udvisning har anklagemyndigheden anført navnlig, at T er idømt ubetinget frihedsstraf for overtrædelse af straffelovens § 119, stk. 1, og at der derfor er hjemmel til udvisning i udlændingelovens § 22, nr. 6.

Overtrædelsen af straffelovens § 119, stk. 1, ved voldstruslerne mod politiassistenten blev fremsat i prøvetiden for den betingede udvisning, som T blev idømt ved Østre Landsrets dom af 23. september 2015. Derfor skal han nu udvises ubetinget, medmindre dette med sikkerhed vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, jf. udlændingelovens § 24 b, stk. 3, jf. § 26, stk. 2.

Det er herefter hovedspørgsmålet, om udvisning vil være forenelig med artikel 8 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention. T er ugift og har ingen børn. Udvisning af ham vil derfor ikke indebære et indgreb i hans familieliv, men alene et indgreb i hans privatliv, jf. artikel 8, stk. 1.

Efter Menneskerettighedskonventionens artikel 8, stk. 2, vil udvisning af T dog ikke indebære en krænkelse af hans ret til privatliv, idet udvisningen er i overensstemmelse med loven og efter en proportionalitetsvurdering tillige nødvendig for at forebygge uro eller forbrydelse.

Han er født og opvokset i Danmark, hvor hans forældre og fire søskende også bor, og han har kun begrænset tilknytning til Pakistan. Det er forhold, som taler imod udvisning. Heroverfor står imidlertid grovheden af såvel den aktuelle som den tidligere kriminalitet, han har begået. Der er tale om meget alvorlig personfarlig kriminalitet eller trusler herom, og det aktuelle forhold er begået i prøvetiden for den tidligere idømte betingede udvisning.

Han er ikke integreret i det danske samfund og er uden arbejde eller uddannelse, og som leder af LTF har han klart markeret en manglende vilje til at integrere sig på en positiv måde i samfundet. Selv om hans tilknytning til Pakistan er begrænset, er han dog ikke uden forudsætninger for at klare sig i dette land, idet han taler og forstår punjabi og er vokset op med pakistan-

ske skikke og normer, og hans forældre har opretholdt væsentlig tilknytning til Pakistan, idet faderen bl.a. ejer fast ejendom i landet.

Det følger af § 49, stk. 1, jf. § 32, stk. 1, jf. stk. 3, at udvisningen skal ske med et indrejseforbud i 6 år.

T har til støtte for påstanden om formildelse af straffen anført navnlig, at voldstruslerne blev udløst af forurettedes provokerende adfærd umiddelbart forinden. Det var således en ydmygende og krænkende måde, visitationen blev gennemført på.

Ubetinget udvisning af ham vil være i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8 og dermed også i strid med udlændingelovens § 24 b, stk. 3, jf. § 26, stk. 2.

Det fremgår af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis, at det beror på en konkret proportionalitetsvurdering, om udvisning vil indebære en krænkelse af den pågældendes ret til privatliv og familieliv. Når der er tale om kriminalitet af så ringe grovhed, at den kun begrunder nogle få måneders fængselsstraf, vil udvisning indebære en krænkelse, når den pågældende er født og opvokset i værtslandet og ikke har nogen tilknytning af betydning til statsborgerskabslandet. Det kan ikke føre til et andet resultat, at han tidligere er dømt for alvorlig kriminalitet.

Han er født og opvokset i Danmark og har ingen tilknytning af betydning til Pakistan. Det er muligt, at hans far har en vis tilknytning til Pakistan, men det kan ikke være afgørende for bedømmelsen af udvisningsspørgsmålet.

Han er tidligere dømt for alvorlig kriminalitet, uden at dette har medført udvisning. Den aktuelle kriminalitet er ikke af en sådan grovhed, at den kan begrunde udvisning, hvilket også afspejles i strafudmålingen. Ved bedømmelsen af forholdets grovhed bør der som nævnt også lægges vægt på, at det blev udløst af provokerende og krænkende adfærd fra forurettedes side.

Supplerende sagsfremstilling

Ts forstraffe

Rigsadvokaten har udarbejdet følgende oversigt over Ts tidligere domme:

- ”1. Ved udeblivelsesdom afsagt af Københavns Byret den 19. juni 2003 idømt en bøde på 3.000 kr. for på offentligt tilgængeligt sted at have været i besiddelse af en ulovlig kniv.
2. Ved udeblivelsesdom afsagt af Københavns Byret den 13. oktober 2003 idømt 4 dagbøder á 125 kr. for hærværk efter straffelovens § 291, stk. 1, ved at have væltet et bordfodboldspil, som gik i stykker.
3. Ved dom afsagt af Københavns Byret den 27. juni 2006 idømt fængsel i 20 dage og en bøde på 35.000 kr.

Sagen omhandlede flere kørsler uden at have erhvervet kørekort, ulovlig våbenbesiddelse af henholdsvis en dolk og tre enhåndsbetjente foldeknive, overtrædelse af straffelovens § 119, stk. 3, ved at have forsøgt at hindre politiets anholdelse af tredjeperson, samt overtrædelse af straffelovens § 121, ved at have kaldt politiet ”Hipposvin”.

4. Ved dom afsagt af Retten på Frederiksberg den 18. januar 2007 idømt fængsel i 60 dage.

Sagen omhandlede vold efter straffelovens § 244, der fandt sted under en gåtur i Vestre Fængsel, idet T overfaldt en anden indsat og slog ham flere gange i ansigtet med knyttet hånd, hvilket medførte at forurettet faldt omkuld, hvorefter T trampede eller sparkede forurettede i hovedet.

Der henvises i øvrigt til dokumentationsrapport vedr. rocker- eller bandetilknyningsforhold af 18. september 2017.

5. Den 14. maj 2008 vedtaget bødeforlæg af 31. marts 2008 fra Nordjyllands Polit på 3.000 kr. for at have været i besiddelse af 9,4 gram hash til eget brug.
6. Ved dom afsagt af Retten i Aalborg den 8. oktober 2008 idømt fængsel i 8 år. Frifundet for påstand om udvisning.

Sagen i forhold til tiltalte omhandlede to tilfælde af grov vold i gentagelsestilfælde efter straffelovens § 245, stk. 1, jf. § 247, stk. 1, herunder det ene forhold med døden til følge, således at der forelå særdeles skærpene omstændigheder, jf. § 246, idet T stak F1 i ryggen med en kniv, samt deltog i et overfald af F6 sammen med de øvrige 4 tiltalte. F6 blev under overfaldet slået i hovedet og på kroppen, herunder med flasker og stole, ligesom F6 blev sparket, fastholdt og tildelt 14 knivstik og adskillige stik med flaske, glasskår eller lignende, heriblandt et stik i leveren, der medførte at F6 kort efter afgik ved døden.

7. Ved dom afsagt af Retten i Svendborg den 4. februar 2010 idømt fængsel i 7 dage for uretmæssigt at have været i besiddelse af en mobiltelefon i Nyborg Statsfængsel.

8. Ved dom afsagt af Retten i Svendborg den 9. februar 2010 betinget frakendt førerretten i 3 år fra endelig dom.

Sagen omhandlede spirituskørsel, to kørsler uden at have erhvervet kørekort, samt besiddelse af to enhåndsbetjente foldeknive.

Der blev ikke fastsat en tillægsstraf, jf. dom af 8. oktober 2008, jf. straffelovens § 89.

9. Ved dom afsagt af Retten i Svendborg den 28. juni 2011 idømt fængsel i 10 dage for uretmæssigt at have været i besiddelse af en mobiltelefon i Nyborg Statsfængsel.

10. Ved dom afsagt af Retten i Horsens den 3. oktober 2012 idømt fængsel i 14 dage for uretmæssigt at have været i besiddelse af en mobiltelefon i Nyborg Statsfængsel.

11. Ved dom afsagt af Københavns Byret den 27. november 2013 idømt fængsel i 10 dage og en bøde på 63.000 kr. for at have været i besiddelse af 1,25 gram hash, samt for flere kørsler uden at have erhvervet kørekort. Førerretten blev frakendt i 3 år fra endelig dom.

12. Ved dom afsagt af Retten på Frederiksberg den 21. december 2013 idømt fængsel i 3 år og 6 måneder. T blev frifundet for påstand om udvisning.

Sagen omhandlede grov vold i gentagelsestilfælde efter straffelovens § 245, stk. 1, jf. § 247, stk. 1, samt tyveri efter straffelovens § 276, jf. § 285, stk. 1, idet T i forening med 9 medtiltalte – med intention om udøvelse af vagtvirksomhed – overfaldt F1 og F2 med vold og fratog dem en pung, mobiltelefoner og en hue.

13. Ved dom afsagt af Københavns Byret den 20. marts 2015 idømt fængsel i 6 måneder og betinget udvist af Danmark med en prøvetid på 2 år.

Sagen omhandlede grov vold i gentagelsestilfælde efter straffelovens § 245, stk. 1, jf. § 247, stk. 1, ved under en gåtur i Vestre Fængsel at have overfaldet forurettet sammen med 6 medtiltalte, idet T tildelte forurettede et slag i ansigtet, hvorefter alle de tiltalte skubbede forurettede omkuld, sparkede og trampede ham adskillige gange i hovedet og på kroppen.

Dommen blev anket til Østre Landsret.

Ved dom afsagt af Østre Landsret den 23. september 2015 blev byrettens dom stadfæstet.”

Loyal to Familia og Ts tilknytning hertil

Det er ubestridt, at T er leder af bandegrupperingen Loyal to Familia (LTF). Af politiets beskrivelse af gruppen i et notat af 25. oktober 2017 fremgår bl.a.:

”4. Særlige kendetegn ved grupperingens medlemmer:

Grupperingens medlemmer anvender ofte beklædning, symboler, tegn, farver eller tato-
veringer, der tilkendegiver tilknytningsforhold eller medlemskab af grupperingen.

...

Strukturen vurderes at være hierarkisk opbygget og lederen har betegnelsen El Presiden-
te, øvrige ledende medlemmer har betegnelsen National på deres rygmærke, resterende
medlemmer har navnet på den by eller bydel som de har tilknytning til.

LTF har siden grupperingen blev etableret medio januar 2013 stået for en markant profi-
lering i form af hyppige manifestationer.

...

5. Oplysninger om kriminalitetsbilledet for grupperingens medlemmer

Grupperinger der af politiet betragtes som udøvere af organiseret kriminalitet sættes ty-
pisk i forbindelse med bestemte typer af straffelovsovertrædelser. Den aktuelle gruppe-
rings medlemmer kan ud fra oplysninger i kriminalregisteret sættes i forbindelse med
følgende karakteristiske straffelovsovertrædelser:

<i>Straffelovsovertrædelser:</i>	<i>JA (sæt X)</i>	<i>NEJ (sæt X)</i>
Vidnevold, trusler mv. (straffelovens § 123)	X	
Forvoldelse af sprængning mv. (straffelovens § 183)		X
Drab eller drabsforsøg (straffelovens § 237)	X	
Vold (straffelovens § 244-246)	X	
Smugling af og handel med narkotika (straffelovens § 191)	X	
Trusler (straffelovens § 266)	X	
Besiddelse af skydevåben mv. under særligt skærpende omstændigheder (straffelovens § 192a)	X	
Groft hærværk (straffelovens § 291) (fx rettet mod anden kriminel gruppering)		X
Brandstiftelse (straffelovens § 180-181) (fx rettet mod anden kriminel gruppering)		X
Kriminaliteten i flere tilfælde forøvet i forening	X	
Kriminaliteten i flere tilfælde af politikredsgrænseoverskri- dende karakter	X	
Kriminaliteten er i flere tilfælde lokalt forankret	X	

6. Oplysninger om forholdet til andre grupperinger

Grupperingen har siden marts 2017 været involveret i konflikter med Brabrandgruppen i
Århus, Black Army i Odense samt Brothas i København.”

Det fremgår af en politirapport af 16. august 2018, at det er politiets vurdering, at T rejste til
Spanien i slutningen af november 2017, og at han fortsat har ophold uden for Danmark, men
stadig er fungerende leder af LTF.

T var ikke mødt i Højesteret. Hans forsvarer har på forespørgsel under hovedforhandlingen oplyst, at han ikke ved, hvor T aktuelt opholder sig, og at han sidst var i kontakt med T for en måneds tid siden.

Tilknytning til Pakistan

T er tilmeldt folkeregistret hos sine forældre på adressen X-vej 17, st. th., 2200 København N. Ved en ransagning hos hans far, F, den 25. september 2018 er politiet kommet i besiddelse af bl.a. et pakistansk nationalt id-kort tilhørende T. Af kortet, der er udstedt den 13. november 2017, fremgår bl.a.:

”Present Address:
X-vej 17, st. th., Copenhagen N, 2200,
Copenhagen Denmark

Permanent Address:
F Street, ..., Kharian
District Gujrat Pakistan.

The holder is entitled to free entry into Pakistan”

Udlændingestyrelsen har i en supplerende udtalelse af 24. oktober 2018 anført bl.a.:

”Rigsadvokaten har den 15. oktober 2018 anmodet Udlændingestyrelsen om at oplyse, hvorvidt politiets fund af et pakistansk ID-kort tilhørende T, udstedt den 13. november 2017, giver styrelsen anledning til en supplerende udtalelse om Ts statsborgerskab.

Udlændingestyrelsen har i udtalelse af 15. september 2017 oplyst, at styrelsen har lagt til grund, at T er pakistansk statsborger

Udlændingestyrelsen oplyste endvidere, at T er født i Danmark, og at det på baggrund af de foreliggende baggrundsoplysninger var styrelsens vurdering, at T erhvervede pakistansk statsborgerskab ved fødslen. Som følge af manglende registrering i Pakistan kunne han imidlertid have vanskeligheder ved at opnå forskellige rettigheder som pakistansk statsborger; herunder at få udstedt et pas.

Udlændingestyrelsen bemærkede i den forbindelse, at den pakistanske ambassade i sin skrivelse af 26. april 2017 henviste til, at T, som følge af, at han er født i Danmark, ikke var registreret i det lokale register i Pakistan. Af samme grund var han ej heller i besiddelse af et id-kort, hvorfor ambassaden ikke kunne udstede et pakistansk nationalitetspas til pågældende.

Det er på baggrund af ovenstående fortsat Udlændingestyrelsens vurdering, at T er pakistansk statsborger.”

Politiet fandt ved ransagningen hos Ts far yderligere materiale vedrørende forældrenes tilknytning til Pakistan. Rigsadvokaten har tilkendegivet et ønske om at afhøre faderen herom og at afhøre T om det pakistanske id-kort. Der har mellem Rigsadvokaten og Ts forsvarer været drøftelser og korrespondance herom. Rigsadvokaten har i brev af 25. oktober 2018 til forsvareren anført bl.a.:

”Som anført i mit brev af 18. oktober 2018 har De tilkendegivet, at De ikke ønsker foretaget en politiafhøring af F, uanset det må anses for at være den sædvanlige fremgangsmåde. Det er min opfattelse, at en politiafhøring vil kunne afdække behovet for eventuel indenretlig afhøring, og anklagemyndigheden har i øvrigt tilkendegivet, at afhøringsrapporten vil kunne dokumenteres i Højesteret.

Afslutningsvis bemærkes, at De fortsat ikke har tilkendegivet, hvorvidt Deres klient T ønsker at udtale sig vedrørende de rapporter, der er opregnet i mit brev af 15. oktober 2018, herunder især fundet af det pakistanske nationale ID-kort tilhørende T.”

I brev af 25. oktober 2018 har forsvareren svaret bl.a.:

”I forhold til en afhøring af min klient ønsker denne ikke at afgive forklaring til politiet vedrørende disse fund, men jeg er ved at afklare, om han ønsker indenretligt at afgive forklaring herom, idet jeg forstår Anklagemyndigheden har et ønske herom.”

T har ikke afgivet forklaring om det pakistanske id-kort.

Ts forsvarer har i brev af 26. oktober 2018 til Højesteret meddelt:

”I ovennævnte sag har Rigsadvokaten telefonisk meddelt, at det nye materiale, der vedrører min klients far, ikke alligevel vil blive inddraget i Højesterets sagen. Jeg frafalder derfor anmodningen om indenretlig afhøring af F.”

Af en politirapport dateret den 12. december 2017 fremgår, at politiet ved henvendelse til Interpol i Islamabad, Pakistan, har fået oplyst, at Ts mor er registreret med 5 indrejser og 5 udrejser til og fra Pakistan i perioden 2013-2017, og at hans far er registreret med 5 indrejser og 6 udrejser til og fra Pakistan i perioden 2007-2017.

Det fremgår af en politirapport af 23. juli 2013, at politiet via Interpol har erfaret, at familien ... ejer et hus i byen ..., ... Kharian, District Gujrat, Pakistan. Hertil kommer et jordstykke på ca. 60.703 m². Det er oplyst, at en person er ansat til at passe ejendommen og jorden.

Ifølge en politirapport af 21. februar 2018 er F tillige registreret som ejer af to sammenhængende jordstykker, hvorpå der er bygget en forretningsarkade ("commercial plaza").

Højesterets begrundelse og resultat

Sagens baggrund og temaer

T er dømt for overtrædelse af straffelovens § 119, stk. 1, ved at have truet en politiassistent med vold under dennes udførelse af sit arbejde i en visitationszone. Han er tillige idømt bødestraf for overtrædelse af udlændingelovens § 59, stk. 2, ved i en periode at have opholdt sig her i landet uden opholdstilladelse.

Sagen angår strafudmålingen for overtrædelsen af straffelovens § 119, stk. 1, og om betingelserne for ubetinget udvisning af T er opfyldt.

Seks dommere – Jon Stokholm, Vibeke Rønne, Jens Peter Christensen, Hanne Schmidt, Jan Schans Christensen og Lars Apostoli – udtaler:

Strafudmålingen

Straffen for overtrædelse af straffelovens § 119, stk. 1, ved trusler om vold mod en tjenstgørende politiassistent er som udgangspunkt ubetinget fængsel, jf. bl.a. Højesterets dom af 7. februar 2018 (UfR 2018.1724).

T er dømt for overtrædelse af straffelovens § 119, stk. 1, ved omgivet af øvrige personer tilknyttet bandegrupperingen Loyal to Familia (LTF) og med fokus mod en bestemt politiassistent at have udtalt til de øvrige personer tilknyttet LTF "Husk hans ansigt" eller lignende, hvorefter han igen rettet mod politiassistenten udtalte "Pas på dig selv", "Pas godt på dig selv" og "Pas på din ryg" eller lignende, alt imens mindst en af de tilstedeværende personer tilknyttet LTF optog et billede af politiassistenten. Ved dommen blev det endvidere lagt

til grund, at Ts stemme og hele attitude var truende, herunder at han pegede på politiassistenten, samt at der var en anspændt stemning mellem politiet på den ene side og ham og de øvrige personer tilknyttet LTF på den anden side.

Ved bedømmelsen af truslernes grovhed lægger vi vægt på, at der er tale om trusler fremsat under politiassistentens arbejde i en visitationszone under tilstedeværelse af andre medlemmer af bandegrupperingen LTF, der bl.a. i kraft af en alvorlig konflikt med rivaliserende grupperinger med indbyrdes drab og drabsforsøg har skabt betydelig utryghed i offentligheden. Vi finder, at dette forhold og Ts forstraffe for alvorlig personfarlig kriminalitet, herunder vold med døden til følge, er skærpende omstændigheder. Det skærper endvidere bedømmelsen, at han ved fremsættelsen af truslerne inddrog de øvrige bandemedlemmer ved at opfordre dem til at huske politiassistentens ansigt, hvorefter mindst en af disse tog et billede af politiassistenten.

Vi anser det ikke for en formildende omstændighed, at truslerne om vold blev fremsat i forbindelse med en visitation af T og en række øvrige medlemmer af LTF.

Fire dommere – Jon Stokholm, Jens Peter Christensen, Hanne Schmidt og Lars Apostoli – udtaler herefter:

På den anførte baggrund finder vi, at straffen passende kan fastsættes til fængsel i 3 måneder.

To dommere – Vibeke Rønne og Jan Schans Christensen – udtaler:

På den anførte baggrund finder vi, at straffen passende kan fastsættes til fængsel i 60 dage.

Seks dommere – Jon Stokholm, Vibeke Rønne, Jens Peter Christensen, Hanne Schmidt, Jan Schans Christensen og Lars Apostoli – udtaler herefter:

Vi er enige om, at den bøde, som landsretten har fastsat for overtrædelsen af udlændingelovens § 59, stk. 2, er passende.

Udvisning

T er idømt ubetinget fængsel for overtrædelse af straffelovens § 119, stk. 1, og der er hjemmel til at udvise ham i udlændingelovens § 22, nr. 6.

Overtrædelsen af straffelovens § 119, stk. 1, er sket i prøvetiden på 2 år for den betingede udvisning, som han blev idømt ved Østre Landsrets dom af 23. september 2015. Tiltalen for forholdet er rejst i prøvetiden, der regnes fra løsladelsen den 21. marts 2017. Efter den dagældende bestemmelse i udlændingelovens § 24 b, stk. 3, jf. § 22, nr. 6, jf. § 32, stk. 3, skal T derfor udvises ubetinget med indrejseforbud i 6 år, medmindre dette med sikkerhed vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser.

Udvisning af T, der ikke har stiftet egen familie, vil indebære et indgreb i hans ret til respekt for sit privatliv efter Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8, stk. 1. Efter artikel 8, stk. 2, må der ikke foretages et sådant indgreb, medmindre det sker i overensstemmelse med loven og er nødvendigt i et demokratisk samfund af hensyn til bl.a. forebyggelse af uro eller forbrydelse.

Det fremgår af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis, at afgørelsen af spørgsmålet om indgrebets nødvendighed af hensyn til det legitime formål beror på en proportionalitetsvurdering under inddragelse af en række kriterier. Vægten af de enkelte kriterier afhænger af den konkrete sags omstændigheder. Hvis udlændingen er en mand, der endnu ikke har etableret sin egen familie, skal der navnlig lægges vægt på karakteren og alvoren af den begåede kriminalitet samt hans sociale, kulturelle og familiemæssige bånd til værtslandet og til statsborgerskabslandet. Når han er født og opvokset i værtslandet, skal der under alle omstændigheder foreligge meget tungtvejende grunde for at retfærdiggøre en udvisning, jf. bl.a. Domstolens dom af 23. juni 2008 i sag 1638/03 (Maslov mod Østrig).

T er 32 år og pakistansk statsborger. Han er født i Danmark og har boet her i landet hele sit liv, og hans forældre og søskende bor også i Danmark. Han har ikke nogen uddannelse efter folkeskolen og har aldrig haft et arbejde. Ifølge politiets oplysninger har T i det seneste års tid haft ophold uden for landet, og hans forsvarer har oplyst, at han ikke har kendskab til Ts aktuelle opholdssted.

Som anført i landsrettens dom er T flere gange straffet for bl.a. personfarlig kriminalitet begået efter det fyldte 18. år. Ved Retten på Frederiksbergs dom af 18. januar 2007 blev han straffet med fængsel i 60 dage for vold ved under en gårdtur i et fængsel at have overfaldet en anden indsat med knytnæveslag i ansigtet, hvorved den pågældende faldt omkuld, hvorefter T trampede eller sparkede ham i hovedet. Ved Retten i Aalborgs dom af 8. oktober 2008 blev han straffet med fængsel i 8 år for to forhold af grov vold i gentagelsestilfælde, hvoraf det ene forhold havde døden til følge. Ved dommen blev det lagt til grund, at han havde stukket den ene af de forurettede i ryggen med en kniv. Denne forurettede overlevede. Den anden forurettede havde han overfaldet på gaden i forening med flere andre, idet de pågældende efter at have slået ring om forurettede tilføjede denne slag og spark samt 14 knivstik, hvilket medførte, at forurettede afgik ved døden. Under sagen var der nedlagt påstand om udvisning af T, men denne påstand blev ikke taget til følge. Det var bl.a. oplyst, at han kun talte gebrokkent pakistansk. Ved Retten på Frederiksbergs dom af 21. december 2013 blev han straffet med fængsel i 3 år og 6 måneder for i forening med flere andre at have udøvet grov vold i gentagelsestilfælde. I dette tilfælde havde han i forening med 9 andre medlemmer af en bande under afpatruljering af et område i København, hvor der var en konflikt med en anden gruppering, overfaldet to personer med slag og spark i hoved og på krop. Straffen omfattede reststraffen på 1004 dage efter prøveløsladelsen i forbindelse med afsoningen af Retten i Aalborgs dom af 8. oktober 2008. Under sagen var der nedlagt påstand om udvisning af ham, men påstanden blev ikke taget til følge. Den 23. september 2015 stadfæstede Østre Landsret en dom, hvorved T blev straffet med fængsel i 6 måneder for grov vold i gentagelsestilfælde ved i forening med 6 andre at have overfaldet en forurettet med slag og spark, herunder adskillige spark og tramp i hovedet og på kroppen, mens den pågældende lå ned. Overfaldet var sket under en gårdtur i et fængsel. Ved denne dom blev anklagemyndighedens påstand om ubetinget udvisning ikke taget til følge, men T blev udvist betinget med en prøvetid på 2 år.

T er således straffet gentagne gange med fængsel for alvorlig personfarlig kriminalitet, herunder et tilfælde af grov vold med døden til følge. Han har samlet siddet i fængsel i ca. 10 år. Det aktuelle forhold af trusler om vold mod en tjenstgørende politiassistent fandt sted ca. 4 måneder efter løsladelsen i forbindelse med afsoningen af den seneste dom og i prøvetiden for den betingede udvisning.

Vi finder, at selv om T er dårligt integreret i det danske samfund, er hans tilknytning til Danmark væsentligt stærkere end hans tilknytning til Pakistan, hvor han efter det oplyste kun har haft ophold i forbindelse med ferier, senest i 2007. Han er imidlertid ikke uden forudsætninger for at klare sig i Pakistan. Det må efter de oplysninger, der er fremkommet under landsrettens behandling af denne sag, lægges til grund, at han taler godt og klart forståeligt pakistansk punjabi. Han har tillige kendskab til pakistansk kultur og skikke, navnlig som følge af sin opvækst hos forældrene. Hans familie ejer bl.a. et hus i landsbyen ... i provinsen Gujrat i Pakistan, hvor punjabi er det lokale sprog, og det må antages, at forældrene har opretholdt stærke bånd til Pakistan. Det fremgår endvidere af Ts pakistanske id-kort, som er fundet under en ransagning den 18. september 2018, at der er angivet en adresse i ... som hans permanente adresse.

Vi finder, at T med sin adfærd gennem mange år har demonstreret manglende vilje til at integrere sig i det danske samfund, idet han trods tidligere straffe for grov personfarlig kriminalitet og advarsel om risikoen for udvisning har fortsat sin kriminelle adfærd og er leder af en bandegruppering, der er kendt for grov personfarlig kriminalitet. Vi finder endvidere, at der er grund til at formode, at han også fremover vil begå personfarlig kriminalitet i Danmark, hvis han ikke udvises. Selv om det seneste forhold, der angår trusler om vold mod en tjenstgørende politiassistent, kun medfører en fængselsstraf på 3 måneder, er det derfor nødvendigt at udvise ham af hensyn til den offentlige tryghed og for at forebygge uro eller forbrydelse.

Ved proportionalitetsafvejningen lægger vi endvidere vægt på, at udvisningen af T sker med indrejseforbud i 6 år, jf. udlændingelovens § 32, stk. 3.

På den anførte baggrund vil udvisning af T efter vores opfattelse ikke indebære en krænkelse af hans ret til privatliv i henhold til Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8, og udvisningen vil derfor ikke være i strid med Danmarks internationale forpligtelser. Vi stemmer derfor for at tage påstanden om udvisning med indrejseforbud i 6 år til følge, jf. den dagældende bestemmelse i udlændingelovens § 24 b, stk. 3, jf. § 22, nr. 6, jf. § 32, stk. 3.

Dommer Lars Hjortnæs udtaler:

Strafudmålingen

T er fundet skyldig i overtrædelse af straffelovens § 119, stk. 1, under de omstændigheder, som flertallet har nævnt. Af forklaringerne for byretten fremgår det endvidere, at T var blevet visiteret nøgen i en opgang, og den politiassistent, som truslerne blev rettet mod, har herom forklaret, at nogle af hans kolleger ikke visiterer folk nøgne, men sådan gør han det. Poli­tiassistenten har også forklaret, at han efterfølgende sammen med sine kolleger kørte tilbage til politistationen, hvor de talte episoden igennem, blev enige om, at der var tale om trusler, og drøftede, om det var noget, de skulle handle på, idet der ikke var tale om en ”jeg slår dig ihjel”-trussel.

Som anført af flertallet er straffen for trusler om vold mod politifolk i tjeneste som udgangspunkt ubetinget fængsel. Jeg finder, at det ikke giver grundlag for at fravige dette udgangspunkt, at Ts udtalelser med et truende tonefald var en spontan reaktion, der skyldtes utilfredshed med måden, en visitation blev gennemført på. Ved strafudmålingen må der i skærpende retning lægges vægt på, at T er tidligere straffet for grov vold, og at han som fremhævet af flertallet inddrog tilstedeværende medlemmer af den gruppering, han har erkendt at være leder af, ved i en anspændt atmosfære at opfordre dem til at huske politiassistentens ansigt. Disse skærpende omstændigheder kan begrunde, at straffen fastsættes til 60 dages fængsel, men efter forholdets karakter i øvrigt kan de efter min opfattelse ikke begrunde at forhøje straffen yderligere.

Den utryghed i offentligheden, som flertallet har henvist til, kan antages at have været en del af baggrunden for, at de pågældende visitationer blev gennemført, men har efter min opfattelse ikke i sig selv skærpende betydning ved strafudmålingen for de omhandlede trusler.

Jeg finder således, at straffen på 60 dages fængsel er passende bestemt.

Udvisning

T er idømt ubetinget fængselsstraf for trusler omfattet af straffelovens § 119, stk. 1.

Som flertallet har redegjort nærmere for, skal T efter udlændingeloven udvises med indrejseforbud i 6 år, medmindre udvisning med sikkerhed vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser efter artikel 8 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention.

Det afgørende er som anført af flertallet, om en udvisning af T er nødvendig i et demokratisk samfund for at forebygge uro og forbrydelse, jf. artikel 8, stk. 2, i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention. Om en udvisning er ”nødvendig”, beror på en proportionalitetsvurdering.

Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol har i dom af 23. juni 2008 i sagen Maslov mod Østrig opstillet kriterier til brug for denne proportionalitetsvurdering. I vurderingen skal indgå det samfundsmæssige behov for udvisning, særligt under hensyn til karakteren af den kriminalitet, som den pågældende nu og tidligere har begået, samt varigheden af hans ophold her i landet og i hjemlandet og styrken af de familiemæssige, sociale og kulturelle bånd til Danmark og til det land, han skal udvises til. Der skal som anført af flertallet foreligge meget tungtvejende grunde for at retfærdiggøre at udvise en person, som er født og opvokset her i landet.

Når jeg er uenig med flertallet om, hvorvidt det vil være i strid med Menneskerettighedskonventionens artikel 8 at udvise T, skyldes det, at jeg mener, at hans senest begåede kriminalitet (truslerne fremsat over for en politiassistent i forbindelse med en visitation) ikke er tilstrækkeligt grov til, at det under de foreliggende omstændigheder kan være proportionalt at udvise ham.

Min begrundelse herfor er følgende:

T er 32 år og er født og opvokset i Danmark. Efter det oplyste har han efter folkeskolens 9. klasse taget enkeltfagseksamen i dansk, engelsk og samfundsfag (under fængselsophold), men han har aldrig haft tilknytning til det almindelige danske arbejdsmarked. Hans forældre og flere søskende (hvoraf fire er danske statsborgere) bor i Danmark. Det er ikke gjort gældende, at han ikke er fastboende i Danmark.

Det er ubestridt, at T kun har besøgt Pakistan ganske få gange i ferier, senest for mere end 10 år siden. Han har ingen familiemedlemmer, som bor i Pakistan. Han kan tale pakistansk punjabi, men kan efter egne oplysninger ikke læse sproget. Det fremgik af en politirapport i 2013 (gentaget i forbindelse med denne sag), at hans herboende familie ejer et hus i en

landsby i Punjab-regionen i Pakistan, hvor punjabi er et lokalt sprog. Landsretten har lagt til grund, at hans far er medejer af i hvert fald et stykke jord og et hus i denne by.

Det pakistanske id-kort, som flertallet omtaler, er udstedt til T i november 2017. På id-kortet er som bopælsadresse anført folkeregisteradressen i København, og som ”permanent address” er angivet en adresse i den nævnte landsby i Pakistan. Udlændingestyrelsen har om id-kortet i en udtalelse til anklagemyndigheden oplyst, at den pakistanske ambassade i et brev til styrelsen af 26. april 2017 anførte, at T ikke var blevet registreret i det lokale register i Pakistan og derfor ikke havde et pakistansk id-kort, hvilket var årsagen til, at der ikke ville kunne udstedes et pakistansk nationalitetspas til ham. Efter min opfattelse giver de foreliggende oplysninger ikke grundlag for at antage, at det, at man som pakistansk statsborger besidder et sådant pakistansk id-kort og dermed skal angive en ”permanent address”, i sig selv er udtryk for anden reel tilknytning til Pakistan end, at man ønsker at få udstedt et nationalitetspas.

Efter min opfattelse er der ikke grundlag for at antage, at Ts stærke tilknytning til Danmark og svage tilknytning til Pakistan er væsentligt ændret i forhold til, hvad der må antages at have været lagt til grund også i tidligere retssager med spørgsmål om udvisning på grund af kriminalitet. At han efter det oplyste må antages at kunne tale et lokalt sprog i Punjab-regionen bedre end ”gebrokkent”, sådan som han selv tidligere har oplyst over for udlændingemyndighederne, ændrer ikke herved. Kendskab til, at han er leder af grupperingen Loyal To Familia (efter det oplyste siden 2013), er også indgået som en del af grundlaget for de tidligere retssager om udvisning i 2013 og 2015.

T er nu dømt for et enkelt tilfælde af trusler, som efter min opfattelse havde karakter af en spontan – ikke forud planlagt – reaktion på måden, en visitation konkret blev gennemført på. Der fastsættes herfor alene en kortere frihedsstraf.

T er tidligere dømt flere gange for alvorlig personfarlig kriminalitet. Flertallet har redegjort detaljeret for denne kriminalitet. Efter beskrivelsen finder jeg en del af den tidligere begåede kriminalitet modbydelig. Det ændrer imidlertid ikke ved, at Ts senest begåede kriminalitet er af en mindre grov karakter og alene har medført en kortere frihedsstraf.

Efter min opfattelse må der antages at gælde et vist ”mindstekrav” til grovheden også af den senest begåede kriminalitet, hvis det skal kunne begrundes at udvise en person, som er født og opvokset her i landet og kun har begrænset tilknytning til det land, der skal udvises til. Som udgangspunkt skal der således aktuell kriminalitet af en vis grovhed til uanset karakteren af den kriminalitet, udlændingen tidligere har begået. Jeg henviser herved bl.a. til Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom af 27. april 2010 i sag 53080/07, Miah mod Storbritannien, præmis 25, hvor det bl.a. er anført, at udlændingens senest idømte straf, som var på 1 års fængsel, var ”at the lower end of the scale to which a presumption in favour of deportation would apply”. I forarbejderne til den seneste ændring af udlændingelovens udvisningsregler er det da også lagt til grund som en retningslinje, der er baseret på Menneskerettighedsdomstolens praksis, at udlændinge, som er født og opvokset i Danmark, i almindelighed kun bør udvises, hvis de er idømt mindst 1 års fængsel, og under forudsætning af, at de har et vist minimum af tilknytning til det land, de skal udvises til. Ved straffe, der ligger tæt på 1 års fængsel, forudsætter udvisning ifølge forarbejderne desuden som udgangspunkt, at den pågældende tidligere er straffet og i den forbindelse er blevet idømt fængselsstraf. Det er klart anført i forarbejderne, at det ikke nødvendigvis er udelukket, at der alligevel kan ske udvisning, selv om de nævnte forudsætninger ikke er til stede, men de nævnte retningslinjer stemmer dog efter min opfattelse med en formodning om, at der gælder et vist mindstekrav til grovheden af den senest begåede kriminalitet.

Man kan spørge, hvorfor det er så vigtigt at fastholde, at også den senest begåede kriminalitet skal have en vis grovhed. Det skyldes efter min opfattelse bl.a. den fare, der ellers vil kunne være for, at en afgørelse om udvisning kan fremstå som i realiteten en omgørelse af en retskraftig (og eventuelt upåanket) dom, som har afgjort, at den tidligere begåede kriminalitet ikke kunne begrunde ubetinget udvisning.

Da spørgsmålet om, hvorvidt udvisning udgør en krænkelse af menneskerettighedskonventionens artikel 8, altid beror på en konkret proportionalitetsvurdering, kan der ikke gælde samme mindstekrav til grovheden af den senest begåede kriminalitet i alle sager. F.eks. må den senest begåede kriminalitets nærmere sammenhæng med tidligere kriminalitet kunne spille en rolle. I Ts tilfælde lægger jeg vægt på, at den nu pådømte kriminalitet var en spontan – ikke forud planlagt – reaktion på en akut opstået situation og som nævnt alene medfører en kortere frihedsstraf. Den senest begåede kriminalitet kan efter min opfattelse ikke ses som en

fortsættelse af et hidtidigt fast kriminalitetsmønster, og den er heller ikke et led i konflikten mellem grupperingen Loyal To Familia og andre grupperinger.

Der ses ikke at være retspraksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, hvor Domstolen har accepteret udvisning af en udlænding, som er født og opvokset i opholdslandet og kun har begrænset tilknytning til det land, der skal udvises til, og hvor den senest begåede kriminalitet har medført en så kort frihedsstraf som i denne sag. Bl.a. under hensyn til den principielle fare, som jeg har redegjort for, lægger jeg til grund, at grovheden af Ts nu pådømte kriminalitet under de foreliggende omstændigheder ikke kan være tilstrækkelig til, at det kan retfærdiggøres at udvise ham, selv om det alene er med et indrejseforbud på 6 år.

Min konklusion er således, at det i udlændingelovens forstand med sikkerhed vil være i strid med artikel 8 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention at udvise T ubetinget med indrejseforbud i 6 år.

Jeg stemmer herefter for at stadfæste landsrettens dom, idet jeg er enig med flertallet i, at bødestraffen for overtrædelse af udlændingelovens § 59 er passende fastsat.

Samlet konklusion

Der afsiges dom efter stemmeflertallet.

Landsrettens dom ændres, således at straffen fastsættes til fængsel i 3 måneder og en bøde på 12.200 kr. Forvandlingsstraffen er fængsel i 10 dage.

T udvises af Danmark med indrejseforbud i 6 år.

T har under sagen været fængslet fra den 11. august til den 9. oktober 2017.

Efter sagens forløb og principielle karakter skal statskassen betale sagens omkostninger for Højesteret.

Thi kendes for ret:

Landsrettens dom ændres, således at T straffes med fængsel i 3 måneder og en bøde på 12.200 kr. Forvandlingsstraffen er fængsel i 10 dage.

T udvises af Danmark med indrejseforbud i 6 år.

Statskassen skal betale sagens omkostninger for Højesteret.